

Toni Roca

Per Dakota del Sud i el golf de l'estret s'obriran vents forts també de l'oest, amb tempestes a la mar i fragmentàriament pluges a dojo. Tornaran les boires a les conques dels rius, allà a la meitat de la setmana. A canvi, per la serra, núvols de tumult i de desitjos. Però els pròxims dies el vent de formació de núvols que deixaran pluges en general febles a tot el territori de Califòrnia. Les temperatures baixaran una mica. A la costa, marejol de dia i amb mar arissada. Demà passat el vent bufarà moderat del sud. Amb força 3 a 5. I s'aixecarà la maror. Molta maror. "Però jo voldria" —pensa i escriu Melanie/Olivia de Havilland— "temps estable a l'interior dels Estats Units, amb ambients dins un futur més o menys amb sol i bonança. Moltes bonances, amb la notable excepció de Florida, on les coses i els casos són diferents. Però també Hollywood és diferent. Total, un avoriment lent i (una mica molt) oïset. I l'aeroport de San Francisco, també com el de Los Angeles, sota mínims. Quin desastre, quina burla, quin grotesc acte de pallassos de tercera categoria,

quines ganes de portar la màscara de Hollywood, el carnaval i la farsa fins a límits indesitjables..."

I els fums dels cigarrets que es perden dins el buit metàl·lic dels cotxes que s'estavellen enmig de la cerimònia de la vanitat i de la confusió, contra la barrera del so, contra la ridícula barrera del so. D'un so que mai va existir, ho recordau? Una actriu americana, germana —però poc, molt poc, el seu odi entre elles, era intens— d'una altra actriu anomenada Joan Fontaine, heroïna sense fi d'Alfred Hitchcock. Sí, inevitable l'Olivia de Havilland, que interpreta un dels papers fonamentals d'*Allò que el vent s'endugué*.

Femenina/femenina. Tots ho recordam, amb llàgrimes als ulls, l'odissea d'eterna patidora —sempre plorava, sempre plorava, sempre plorava— Melanie, a tot-hora a punt de llàgrimes com jo mateix ara mateix, per una evocació de la roja terra de Tara. "Però ara" —continua evocant Olivia de Havilland al seu quadern de bitàcola— "Hollywood és un femer, una poma podrida, un festival de taronges passades i en franc procés de descomposició, un espectacle de taurons davant el drug-store principal, una concentració humana que puja i baixa pels turons de Beverly-Hills, per entre la Vall de la Mort mentre Robert Taylor, pobre Robert Taylor! i el seu pont inoblidable de Waterloo era el cadàver de si mateix. Perquè nosaltres, també tots vostès, ja veuen, ironies de la vida, som cadàvers de nosaltres mateixos. Com Hollywood. Com el mirall de Hollywood, com aquest mirall lent i patètic que em tanca i em deixa presonera. Però no és el mateix un mirall carregat de teranyines, aquestes teranyines que de sobte surten als sexes utilitzats

sense fre, com si fossin miralls incorporats, que el meu dolor. De tota manera, a la cambra verda —*La chambre verte*?, mític film de Françoise Truffaut— la gent dorm el descans etern dels àngels, el lliut mut testimoni del meu desconcert, de la meua passió descontrolada, el telèfon, el telèfon que no sona, les línies bloquejades, la fàbrica anàrquica, els anys de la fam, de la depressió, a l'hora de la plena possessió del cos mentre s'observava el molt lent navegar de cuirassats. Baixa la sang sobre la ciutat de Nova York, el tràfec dels carrerons és un festí de fang putrefacte de semàfors encesos-apagats-encesos-apagats-encesos... Corre, corre maleit blanc, busca el cadàver de la dona destrossada a la cantina popular on la cervesa barata, el tabac cancerós i el vi podrit de mil primaveres sense hàlit ni palpit vol controlar la situació mentre l'alcalde vell, borratxo, toxicòman, drogaddicte, homosexual, liberal i canallesc se sent impotent a la seva llar conjugal, davant la xemeneia de foc, tocant les mames, les velles mames, antigues i desgastades d'una antiga corista de Broadway que mai va poder aparèixer ni d'extra a *Cantando bajo la lluvia*. Sí, tots els noms del cel i de la terra entrant a la meua cambra nupcial, a la meua cambra d'horror, sexe i violència: Stanley Donen, Arthur Penn, Roberto Rossellini, Jerry Lewis... la família que em puja als pits, als meus pits que sospiren, a les meves cuixes plenes de suor..."

Al dia següent, al mes posterior, la soledat, l'obscuritat de les sales de projecció cinematogràfiques i el pobre, ingenu de províncies que descobreix una gardina trencada, un ramell de flors, un vas de ginebra anglesa, una gerra de porcellana antiga de Valladolid, un llibre de fulls blaus i lletres de color impalpable. I la dona, i els homes, i el sexe que torna com un paisatge després de la batalla, després del coit. I el cor, el fill de puta del cor, monstre de la cova, terrible drac de la caverna, crít immens que puja, que triomfa, que derrota l'ombra, la flor, l'espina, la bandera de la mare maleïda que mai va existir. I més sang sobre Hollywood, sobre el Pacífic i l'Atlàntic... A Hollywood, femenina/femenina, Olivia de Havilland. ■

